

En fi, hi ha altres variants que no tenen gaire importància i que pel seu excessiu detall és inútil de descriure.

Gat i la rata.—Es fa un rotllo de jugadors, però en resta un fora del cercle que va passant pel seu darrera i sobtadament dona un cop a l'esquena d'un d'ells; aquest l'empaita, perquè l'altre no tingui temps de posar-se al lloc buit que ell ha deixat. Si el primer logra suplantar-lo, és precis que el segon recomenci altra vegada, fent-ne córrer un altre al seu torn.

L'espardenyeta.—Es fa un rotllo assentats a terra; el que amaga va voltant per darrera i deixa estar l'espardenya darrera d'un; si aquest se n'adona, s'aixeca i empaita, aquell procurant pegar-lo mentre diu: «Espardenyeta, petita, pateta; espardenyot, petit, patot» fins que el primer s'assenta al seu lloc. Si el que li han deixat l'espardenya al seu darrera no se n'adona, quan torna a passar el que amaga, li pega amb l'espardenya fins que s'ha aixecat.

* * *

Uns jocs que sempre han tingut èxit han estat els que amb el nom imprecís de «guerra» i «lladres i serenos» s'han jugat en tot temps. Sense regles fixes, com s'escau a aquestes coses, en èpoques que en el món algun conflicte militar important s'hagi desenrotllat, és quan per imitació i influència exterior s'hi ha jugat encara més. Ordinàriament dividits en dos bàndols que prenen el nom dels principals contendents, es barallen, portant ordinàriament algun sabre de fusta o canya i altres armes simulades. Igualment amb armes així, sobretot en les èpoques que hi ha soldats a Granollers, hom veu imitar els moviments militars pels quals els infants sembla que tinguin especial predilecció.

A «lladres i serenos» o bé abans «lladres i matiners» serveix de joc escollit pel temps de tardor, puix que fent-se fosc aviat i no fer fred, dona lloc a poguer córrer al vespre pels carrers, portant per fanal, el *sereno* o *serenos*, un pot de llauna amb una espelma encesa a dintre, que és un gran al·licient d'aquest joc.

A vegades hom veu jugar a «geps» o «gepes», en el que només és precis agafar una pilota que es tira contra l'esquena dels altres jugadors, o del partit contrari si n'hi ha; aquests, naturalment, procuren fugir i en passar la pilota a un altre costat, provoca curses en totes direccions. És un joc d'hivern, apte per no sentir el fred.

Cal dir, però, que tots aquests jocs de nois esmentats, cada dia es veuen més poc, degut a la influència del futbol que en molts casos els abassega. La passió amb que els infants senten a discutir el futbol i el desig d'emulació dels jugadors grans, que ells veuen com uns herois, porta aquesta influència a un grau superlatiu.